

Гледамъ презъ прозореца на хубавия Божи свѣтъ. И сладка мисль ме люлъй: сладка мисль по тебъ. И както благовонния вечерникъ, напоенъ съ мека влага на морски ширини, гали лицето ми — тъй желанието по тебъ облѣхва гърди и душа

Жадно поемамъ струитѣ на лекия вечерникъ и струва ми се, че нѣженъ лѣхъ отъ твоята въздишка, изпратена ми отъ далеченъ край, е смѣсена съ тихъ вечерникъ и още по-жадно разтварямъ гърди.

Да, мила Елена. Азъ се убедихъ, че въздишкитѣ по любимото същество не отиватъ напраздно. Тѣ дирятъ избранника.

Ето азъ дѣхамъ вечерника и чувствамъ същия лѣхъ, както тогава, кога склони на рамото ми глава; азъ усѣщамъ, че нѣщо гали странитѣ ми, както тогава, кога ти вчепка нѣжни прѣсти въ моята коса надъ чело. Азъ изпитвамъ осезателно шепотъ на гласъ, като кога ти приближи устни до ухо и изрече: любя те.

Боленъ бѣхъ, но сега съмъ здравъ.

И както здравето следъ болестъ е ненаситно, тъй и любовта, пробудила се въ млади гърди, следъ дълги ожидания, е ненаситна. Както здравето следъ мъчителна болестъ е пленително — тъй пленителна е любовта на жена, която люби до забрава. Както живота умилява следъ болестъ — тъй и любовта стократно умилява любимата.

8.

8. III. Полунощъ.

Още нѣколко минути — и пролѣтъта ще лѣхне презъ моя отворенъ прозорецъ.

Нощта е тъмна и топла. Месецътъ се потайва нѣкжде въ задморски далнини. Морето е тъмно и мълчеливо. То трѣпне, сякашъ вслушано да чуе лекитѣ стѣпки на пролѣтъта, кога ще зашѣпа по него.